A konyhában ültünk ifjú sógorasszonyommal a kávénkat kortyolgatva, miközben teasütit majszolgattunk. Azt beszéltük, hogy milyen pocsék, viharos idő van odakint. Dörög, villámlik, zuhog. Aztán a férjeinkről fecsegtünk kicsit és panaszkodtunk. Sógorasszonyom éppen a történet legjavánál tartott, mikor kifejtette volna, hogyan büntette meg férjét, amikor az egy nemkívánatos pillanatban elaludt, csakhogy nem fejezhette be mondókáját, mert arra lettünk figyelmesek, hogy nyílik az ajtó és betoppan rajta egy jeti vagy egy kamcsatkai medveölő, ahogyan a férjem mondaná.
Becsukta maga után az ajtót, körbenézett a konyhában és neki állt rendet rakni. Értelmetlen arckifejezéssel néztünk egymásra, hogy mit keres itt egy jeti, aki rendet rak a konyhában. Aztán jobban szemügyre vettük és arra a következtetésre jutottunk, ez mégsem lehet jeti, mert láthatóan nem a saját bundája tartja melegen, hanem valami állati fogakkal szorosan összecsatolt bundarétegek fűtik a nőt, akinek csak a feje körvonala és a kezei látszottak ki a vörösbarna szőrcsomóból, amivel annyira beborította magát, mintha Szibériában lenne. Kapucnija alól kicsúszott néhány fekete hajtincs. Enyhén mandulavágású szemei, dús szemöldöke, és barna bőre volt. Látványosan bepakolta a mosogatógépbe a koszos edényeket, aztán a konyhapultról tette el a nem odavaló dolgokat, mindezt teljes szakértelemmel látva el, aki azt is tudja, mi hol van. Végül két korty kávé között néhány fejbiccentgetésből és integetésből arra jutottunk, hogy szóba elegyedünk vele.
Mit tetszik itt? – kérdeztem a középkorú jeti asszonyt.
Tedzsék? Rendzset rákok. – fordult felém és csak ekkor vettem észre világító fekete szemeit, amiket aranypettyek díszítettek.
Ezzel aztán nem lettem beljebb. Nyelvjárását tekintve biztos nem lehetett magyar, sokkal inkább valami orosz vagy ázsiai? Vagy csak nagyon paraszt? Fogalmam sem volt, nem vagyok nyelvész. Kissógorasszonyom azt a félreérhetetlen jelet mutatta a halántékánál, hogy nincs ki a négy kereke.
Azt értem, de miért? Egyáltalán Ön hova valósi? Beszéli a magyart?
Nem bedzsélni jól a mádzsárt. Jödzsem Szíriábú. Lenni ádzsáb. Lenni itt hidzseg. – azzal visszafordult a hűtőhöz ahonnan alacsonyan szálltak ki a kukába a megromlott vagy lejárt szavatosságú ételek.
Nos, rendben van kedves… szabad a nevét? És akkor válaszolna arra, miért van itt?
Jinniyah.
Dzsininyá? – becsapta a hűtőt, és morcosan felém fordult.
Dzsin-i-jáh! – óbégatta lassan formálva a betűket vastag ajkaival és ettől az egésztől olyan kínosan kezdtem magamat érezni, hogy rám tört a nevetés.
Dzsiniják! – próbáltam meg újra.
Idzsen! – tapsolt meg a nevén nevezett. – Adzsért lenni itt, mert hídzsták. – majd csörögve-zörögve eltűnt a szekrényben, csak a nagy szőrős fenekét láttuk. Kiszedte a fazekakat, neki állt egyenként kisuvickolni őket.
De hát mi nem hívtunk takarító szolgálatot. – meglepetten néztem rokonomra, hogy ő hívott-e, mire azt mondta, hogy nem. A férjem pedig biztos nem költene ilyesmire.
Nem vádzsok tákárídzsó szoldzsálat. – dörmögte, aztán egy szemvillanás alatt már a sütőben volt nyakig – Kérdzsték, bár dzsák ne kelldzsen tákárídzsáni.
Eltöprengtem ezen. Valóban szoktunk ilyeneket mondani, de nem abban a hitben, hogy lesz is belőle valami.

Kér esetleg közben egy kávét vagy teát? Nem éhes? – kérdezte Viki látva, hogy már Jinniyah a sepregetésnél tart, bár nekem inkább kosz-hokizásnak tűnt.
Mindzsárt kédzsen ledzsek. Ákkor kérdzsek pálindzsát. Ködzsben jódzsolok madzsuknak. – a felmosórongyért nyúlt.
Viki kérdőn pillogott, de megvontam a vállamat, hogy nem tudom, miről van szó. Azt tudakolta suttogva tőlem, mit takar a „pálindzsá”, mire azt válaszoltam valószínűleg a pálinka. Azt viszont én sem tudtam, mit jelent a „jódzsolni”, mindenestre elég félelmetesen és baljóslatúan hangzik.
A konyha csillogott, ragyogott, finom illat terjengett a levegőben és akkor leült mellém a székre lihegve, mint egy kiskutya.
Itt a pálindzsája. – töltött neki szellemesen vagy inkább kicsit cukkolva.
Ködzsönöm. – hörögte, mint egy részeg medve és a fénysebességnél is gyorsabban legurította – Kédzshetek még?
Hogyne. – feleltük, mire magához vette az egész mézes pálinkát és az üvegből kezdte benyakalni. Magába döntötte az egész üveget, a végén jólesően felsóhajtott és kipirult arccal akkorát böffentett, hogy abba benne lehetett akár egy hetes legyekkel borított döglött medve pálinkafelhőbe pácolva. Elfintorítottuk az orrunkat, mire bocsánatot kért.
Ádzsá a kedzsét! – meg se várta, kitépte az ölemből és szorosan az Ő vastagon kosszal borított kezébe szegezte majd egy sűrűt beleköpött a tenyerembe, amit eldörzsölt benne. A kávé és teasüti massza hirtelen visszatódult bennem, de időben lenyeltem őket. – Ládzsom! A férdzse má dzsó hírekkel dzsön hadzsa! Mádzsá ledzs terhedzs a követdzsező hódzsapban. Fidzsa ledzs. Hádzsom dzsereke ledzs. Kédzs.– újabb pálinkafelhőt köhintett rám
Hát igazán… nagyon… köszönöm. – vigyorogtam torz fintorral az arcomon.
Felpattant, odarohant a padra Viki mellé, akit óriás fenekével odébb tuszkolt. Úgy láttam ő is megérezte jeti asszonyunk bukéját. Ugyanaz a rituálé. Elmarja a kezét, beleköp, megdörgöli, jósol.
Egy órával később jött haza a férjem. El sem akarta hinni, ami történt. Nagyon sajnálta a dolgot és csak félve merte bejelenteni, hogy a havi céges tombolán megnyerte a kétfős utazást a Karib-tengerre. Majd betojtam. Azután, mikor visszaérkeztünk a nyaralásból, a tengeri és mediterrán ételekre gyanakodva elmentem az orvoshoz, hogy adjon valamit a gyomorrontásomra. Elnézést asszonyom, de magának tartós gyomorrontása lesz, amire nem tudok mit adni. Gyermeket vár. Eldobtam az agyamat. De a legkülönösebb az egészben az, hogy amióta nálunk járt a jeti asszony… azóta csillog-villog az egész lakás, és olyan, mintha folyamatosan tisztán tartaná magát. Nem kell takarítanom.